

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 11C/357/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512205999
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Zolotová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8512205999.2

Rozhodnutie

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Andreou Zolotovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/140/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 780,01 eur, prípadne, aby medzitimným rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote.

Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi M. Č., nar. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci číslo EX 7784/2009.

Rovnakých nárokov s menšími odchýlkami sa žalobca domáhal aj ďalšími žalobami voči rovnakej žalovanej a to v konaniach, ktoré boli spojené na spoločné konanie a pôvodne vedené pred Okresným súdom v Starej Ľubovni pod spisovými značkami 2C/241/2012 až 2C/145/2012. Tieto veci boli spojené pod spoločnou spisovou značkou 2C/140/2012.

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/141/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 656,46 eur, prípadne, aby medzitimným rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi Z. K., Q.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil registráciou exekučnej veci číslo EX 10506/2009.

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/142/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.097,18 eur, prípadne, aby medzitimným

rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi G. K., Q.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 8224/2009.

Žalobca žalobou doručенou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/143/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.180,16 eur, prípadne, aby medzitimným rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi P. J., Q.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 10896/2010.

Žalobca žalobou doručенou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/144/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.643 eur, prípadne, aby medzitimným rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi J. Č., Q.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 13182/2009.

Žalobca žalobou doručенou súdu dňa 28. 09. 2012 pôvodne vedenej na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod spisovou značkou 2C/145/2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.294,49 eur, prípadne, aby medzitimným rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Závazok žalobcu mal vzniknúť zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX voči dlžníkovi Y. F., Q.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 8572/2009.

Exekučný súd bol povinný v zmysle ustanovení Exekučného poriadku po posúdení návrhu, exekučného titulu a žiadosti súdneho exekútora v 15-dňovej lehote udeliť poverenie súdному exekútorovi na vykonanie exekúcie, prípadne v uvedenej lehote o žiadosti na vykonanie exekúcie rozhodnúť inak.

Podľa vlastného vyjadrenia žalobcu súd v lehote nerozhodol a následne bol žalobca nútený vyvinúť enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, avšak napriek tomu exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom.

Podľa tvrdenia žalobcu v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu dohodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Súd v rozhodnom období nevykonával žiadne také úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci nachádzal, čím porušil práva žalobcu zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky s odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR pod sp. zn. IÚS 41/02, IIIÚS 117/02 a IÚS13/05.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si predmetnou žalobou uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Majetková ujma predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej v celkovej sume 125,- EUR pozostávajúcej zo sumy 70,- EUR vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,- EUR predstavujúcej náklady na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- EUR

za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrol stavu konania na exekučnom súde.

Ďalším uplatneným nárokom je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá vznikla tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík, t. j. že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, prípadne insolvenčii povinného.

Zároveň vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu.

Náhrada nemajetkovej ujmy má byť vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv so zdôraznením neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu. S poukazom na uvedené podľa tvrdenia žalobcu možno skonštatovať úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu, ktoré spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcov, ale aj na strane jeho majiteľov. Napokon nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy podľa tvrdenia žalobcu má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doteraz judikovaných súm, ktoré boli priznané sťažovateľom nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky pri konštatovaní prietahov za určité obdobie, pričom za primeranú sumu za každý rok omeškania považoval sumu 660,- EUR ročne, resp. 55,- EUR za mesiac s citáciou nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IIIÚS203/2006, IIIÚS235/04, IIIÚS347/05 ako aj ďalšie.

V spojených veciach pôvodne vedených na Okresnom súde v Starej Ľubovni pod vyššie uvedenými spisovými značkami žalobca za nesprávny úradný postup považuje popri nevydaní rozhodnutia v zákonom určenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov aj skutočnosť, že preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie vrátane exekučného titulu, v danom prípade rozsudkov rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu, pričom exekučný súd nie je v zmysle ust. § 40 a nasl. zák. č. 244/2002 Z. z. súdom, do ktorého právomoci patrí zrušenie exekučného rozsudku.

Exekučný súd s tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dluhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným subjektom odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere.

Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty v zmysle ust. § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný, pričom existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej.

Z uvedeného dôvodu zo strany žalobcu už nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom.

V danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožnila vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevymožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobcovi vytýkaným nesprávnym postupom exekučného súdu tak mala vzniknúť majetková škoda vo výške predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná voči dlžníkom žalobcu právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu zo zmluvy o úvere.

Nemajetkovú ujmu žalobca vyčíslil vo výške 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu mohol včas uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva.

Náhrada nemajetkovej ujmy má byť vnímaná ako spravodlivá satisfakcia za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv so zdôraznením neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u žalobcu ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v správu a rovnosť v spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu ako aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia zároveň ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

V predmetnom konaní žalobca konštatoval nečinnosť exekučného súdu v rozsahu viac ako 423 dní v konaní pôvodne vedenom pod spisovou značkou 2C/140/2012 proti povinnému M. Č., viac ako 356 dní pod spisovou značkou 2C/141/2012 proti Z. K., viac ako 595 dní pod spisovou značkou 2C/142/2012 proti G. K., viac ako 640 dní pod spisovou značkou 2C/143/2012 proti povinnej P. J., viac ako 891 dní pod spisovou značkou 2C/144/2012 proti povinnému J. Č., viac ako 702 dní pod spisovou značkou 2C/145/2012 proti povinnému Y. F..

Žalovaná v predmetnej veci zaslala tunajšiemu súdu rozsiahle písomné vyjadrenie, ktorého kópia bola doručená žalobcovi, a v ktorom žalovaná uviedla:

„Uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa došlo k spojeniu viacerých konaní na podklade žalôb, v ktorých žalobca namieta nesprávny úradný postup Okresného súdu Stará Ľubovňa. Uznesením Krajského súdu v Prešove, ktorým boli sudcovia Okresného súdu Stará Ľubovňa vylúčení z prejednania vecí, bola vec pridelená na konanie Okresnému súdu Vranov nad Topľou. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) mal podľa žalobcu spočívať v tom, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom ustanovenej doby, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Na základe uvedeného sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Podľa žalobcu, napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci, došlo v namietaných exekučných konaniach k uvedeným skutočnostiam. Týmto postupmi malo byť žalobcovi zabránené, aby boli jeho pohľadávky voči dlžníkom uspokojené, a tým došlo k oslabeniu ich vymožitelnosti, ak nie k ich zániku. Žalobca sa vo svojich žalobách konkrétne domáha náhrady škody pozostávajúcej z nasledovných čiastkových nárokov: 1) materiálna škoda v paušálnej výške 125,- € spôsobená nákladmi spojenými s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, 2) nemajetková ujma vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní, vypočítaná zo základu 660,- € na rok, ako spravodlivá satisfakcia za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie

rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky. Na základe skutočností uvádzaných žalobcom v žalobách tento žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento v jednotlivých namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote. Ďalej má súd zaviazat' žalovanú zaplatit' žalobcovi príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trovy súdneho konania. K predmetnej veci uvádza žalovaná nasledovné: I. Procesné námietky: Zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) dbá o to, aby súdne konanie prebiehalo podľa presne ustanovených pravidiel, ktorých dodržiavanie je predpokladom, aby súd mohol konať a vydať rozhodnutie. Tieto predpoklady sa nazývajú procesné podmienky konania. Ak v konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky, pričom za nedostatok sa považuje aj zmätočnosť podania. V jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia. Taktiež nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti žalovaná musí namietat', že žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. ... Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalovaná zdôrazňuje, že tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania, sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovat' konanie, v ktorom mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí), bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladmo rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje konajúcemu súdu navrhnúť aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 OSP. Žalovaná na vyššie uvedené ustanovenie OSP poukazuje aj z dôvodu, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Zo žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu priet'ahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných priet'ahov v konaní, je potrebné poznamenať, že žalobca síce uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, avšak formu „žiadostí o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených priet'ahov a k ich účinnému odstráneniu. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. mája 2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantibus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priet'ahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR (bližšie v časti o Existencii priet'ahov v konaní). Podmienka uplatnenia nároku na súde: Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Podľa § 16 ods. 4 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou,

aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Žalovaná poukazuje na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 04. 2012 jej boli doručené dňa 23. 04. 2012. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobné návrhy spojené do tohto konania boli okresnému súdu Stará Ľubovňa doručené už dňa 27. 09. 2012, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a žalovaná má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. II. Podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody: Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu: 1. rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia exekútorovi po 15-dňovej lehote: Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote žalovaná odkazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. Rovnako je potrebné uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov, by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V tomto kontexte je však potrebné poukázať aj na ustanovenia Exekučného poriadku. Samotný žalobca uvádza znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011. „Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.“ Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01. 06. 2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01. 06. 2011 nemá žiadnu oporu v zákone. V praxi, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01. 06. 2011, z uvedeného je jednoznačné, že nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 01. 06. 2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských

komisií a zmierov nimi schválených". V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01. 06. 2011. Zároveň v tejto súvislosti zdôrazňuje žalovaná tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarca, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru Ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Žalovaná zároveň poukazuje i na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy (I. ÚS 63/00).“ Z vedeného vyplýva, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. 2. existenciou prietahov v konaní: Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na viacerých miestach svojho žalobného návrhu namieta prietahy v konaní a z týchto tvrdených prietahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj materiálnej škody, žalovaná v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca si vo vzťahu

k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Žalovaná v súvislosti s tvrdeniami žalobcu považuje za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR (t.j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel už napr. aj Krajský súd v Nitre (sp. zn. 9Co 285/2011). Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). Teda v prípade ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní pre ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Pre podporu vyššie uvedenej argumentácie žalovaná poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. V zmysle uvedeného, pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu súdnych prietahov a nahradiť nemajetkovú ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., tak Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (teda prostredníctvom účinného prostriedku nápravy). Avšak vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a finančné zadosťučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy (v opačnom prípade by sa ústavnou sťažnosťou Ústavný súd SR meritórne zaoberal až po neúspešnom uplatnení nároku v režime podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Možno preto uzavrieť, že súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. V tejto súvislosti žalovaná dáva súdu do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 03. 10. 2012, I. ÚS 476/2012-12, ktorým Ústavný súd SR rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že: „O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05)... Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom ... zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).“ Žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje za preukázanú ani existenciu prietahov v konaní. Hmotnoprávna námietka premlčania v súvislosti s „nesprávnym úradným postupom“: Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia)

rozhodnutia. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v žalobných návrhoch, v niektorých konaniach k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula pri každom takomto nároku osobitne po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. 04. 2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). K materiálnej škode: Žalobca sa vo svojich žalobách domáha náhrady materiálnej škody v paušálnej sume 125,- €. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Vyčíslenie škody: Podľa tvrdení žalobcu tento vyčísľil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej žalovaná upriamuje pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku majetkovej škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie" systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. V súvislosti s uvedeným, ako aj s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si žalobca uplatňuje neprimerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Na druhej strane, samotný zástupca žalobcu uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02. 07. 2012, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese)" a že, „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky". Z tohto dôvodu žalovaná má znovu za

to, že uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené a uplatňovať si 125,- € paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany žalobcu (ako tomu je podľa názoru žalovanej aj v tomto prípade) a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže ani univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. K nemajetkovej ujme: Žalobca sa vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 660,- € (čiastka, ktorú v niektorých nálezoch Ústavný súd SR priznal za prietahy na rok) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, pričom má ísť o spravodlivú satisfakciu za utrpentý zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré žalobca uplatňoval jednotlivito podaním všetkých návrhov na začatie občianskeho súdneho konania. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero náleзов Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,- €, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Aspekt prihliadnutia na dobré mravy a nemajetková ujma s prihliadnutím na poškodenú osobu: Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia vyššie citovaného ustanovenia, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepčii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému

postupu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu tohto vyjadrenia dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 adresovaný stálemu staviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10). Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladmo na niektoré výňatky: „Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“ „Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOST s.r.o. navyše obsahuje čase s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej.“ „Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOST s.r.o., ktoré pozostávajú z úrok a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOST s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“ „Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne.“ „Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbaňuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške.“ „Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“ Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16. 07. 2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosť v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov. Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť,

nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. III. K príčinnej súvislosti: Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislosti), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí 15-dňovej lehoty) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje žalovaná žaloby za právne neopodstatnené a žiada, aby Okresný súd Vranov nad Topľou žaloby proti žalovanej v celom rozsahu zamietol.“

Žalobca v nadväznosti na vyjadrenie žalovanej predložil súdu stanovisko. Uviedol, že prevažná časť rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci vyplýva z obsahu exekučného spisu, ktorý žalobca žiadal pripojiť do tohto súdneho konania. Bez oboznámenia sa s jeho obsahom nie je možné vo veci rozhodnúť. Keďže preukázanie rozhodujúcich skutočností nie je náležitosťou podania, ale naopak je predmetom vykonávania v súdnom konaní, ktoré sa uskutočňuje na základe riadneho podania žalobcu, nie je možné podanie žalobcu z tohto dôvodu predčasne odmietnuť. Išlo by o porušenie základného práva na prístup k súdu. K výzve na predloženie písomného podania s vykázaním dátumu podania:

1) Žalobca nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaným žalovanému, ktorý by navyše obsahoval vyznačený dátum podania. Žalobca podal originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanému osobne do podateľne, pričom žalovaný potvrdil prijatie individuálneho návrhu spolu s prijatím iných individuálnych návrhov označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou.

2) Originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody založil žalovaný do svojho príslušného spisu a preto žalobca v podanej žalobe navrhol súdu, aby ako dôkaz v konaní vykonal oboznámenie sa s príslušným spisom žalovaného.

3) Žalobca nevyhotovil printový rovnopis návrhu z dôvodu hospodárnosti, aby inter alia nedošlo v spojení s nesprávnym úradným postupom štátu k navýšeniu materiálnej škody na jeho strane. Žiadna normatívna právna úprava neukladá poškodenému subjektu povinnosť, aby v prípade postupu podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2013 Z.z. vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu vyhotovenia printovej verzie rovnopisu návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu mzdy a postaral sa o vyznačenie prezenčnej pečiatky orgánu konajúceho v mene štátu.

4) Ak všeobecný súd má za to, že zisťovanie skutočností zo spisu žalovaného má menšiu vypovedaciu hodnotu (poskytuje menší priestor adekvátnemu zisteniu materiálnej pravdy) než oboznámenie sa s návrhom predloženým žalovaným, žalovaný je pripravený poskytnúť návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s tým, že žalobca disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme a preto môže poskytnúť len túto jednotnú databázu obsahujúcu celkovo 43.597 návrhov - databáza samozrejme zahŕňa aj súdom požadovaný individuálny návrh.

5) Tvrdí, že v danom štádiu konania neexistuje (aspoň ju žalobca nezaznamenal) námietka zo strany žalovaného, že návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v tejto individuálnej veci nebol podaný. V prípade pochybnosti je namieste požadovať, aby súd získal vyjadrenie ohľadom doručenia návrhu priamo od žalovaného (§ 114 ods. 2 a 3 OSP).

6) V tejto súvislosti oznamujú, že súdu bola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovania nároku na náhradu škody do konaní o týchto žalobách:

ZE-5397-293 XXXXXXXX J. X. X.X.XXXX EX 41/2007

5817-NZP XXXXXXXX G. T. XX.XX.XXXX EX7446/2011

NP-5570-253 XXXXXXXX Š. U. XX.XX.XXXX EX11017/2008

8305-ISTINA RS XXXXXXXX G. T. XX.XX.XXXX EX7446/2011

Jednotlivé žaloby, ktoré boli podané na OS Prievidza následne odkazujú na tieto konania. V zmysle ust. § 121 OSP nie je potrebné dokazovať skutočnosti známe súdu z jeho činnosti. Vášmu súdu je známa skutočnosť, že žalobca podal žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na MS SR z potvrdenia, ktoré žalobca priložil k vyššie uvedeným konania a to z jeho vlastnej činnosti. Preto túto skutočnosť viac nie je potrebné dokazovať predkladaním ďalších kópií do ďalších konaní. Vyhотовovanie takýchto kópií by bolo zároveň nehospodárne.

Žalobca v ďalšom svojom vyjadrení poukázal na to, že žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení procesné nedostatky neoznačila konkrétne vo vzťahu k individuálnemu žalobnému návrhu s tým, že žalobca pravdivo opísal jemu známe skutočnosti rozhodujúce pre predmet sporu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom použil údaje umožňujúce spoľahlivo identifikovať exekučné konanie, v ktorom sa súd dopustil nesprávneho úradného postupu. K nepriloženiu dôkazov uviedol, že žalobca označil ako dôkaz súdny spis a označením dôkazov v žiadnom prípade neprenáša dôkazné bremeno na súd, len žiada, aby súd v tomto konaní vykonal rozhodujúci dôkaz t. j. oboznámenie sa s exekučným spisom, čím uniesol dôkazné bremeno. Žalobca sa nestotožnil a nikdy sa ani nestotožňuje s tvrdeniami Ústavného súdu o tom, že bez označenia spisovej značky na začatie konania nemožno vec prejednať. V žalobe podrobnej špecifikuje, v čom vidí nesprávnosť úradného postupu - exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase a po uplynutí takto predpokladaného času (legálnej lehoty) bol právny významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné prieťahy. V danom prípade je intenzita zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu nesprávnym úradným postupom veľmi vysoká, z dôvodu kumulácie právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup resp. rad nesprávnych úradných postupov. Ďalej poukázal, že platí základné právo každého na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo každého na prejednanie veci v primeranom čase. Z toho dôvodu je právne irelevantné zaoberať sa typom a počtom urgencií a sťažností, na ktoré poukazoval žalovaný, napriek tomu k veci žalobca dodal, že žiadal informácie o stave konania, kde súčasne namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času a požadoval, aby o ich návrhoch bolo rozhodnuté. K tvrdeniam žalovanej v jej vyjadrení, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, poukázal na § 44 ods. 2 zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti s tým, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a v tejto lehote dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. K tvrdeniu žalovanej, že ak bol návrh na vydanie poverenia podaný súdu pred 01. 06. 2011, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok v zmysle § 44 ods. 2 v nadväznosti na § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného priadku sa lehota nevzťahovala na rozhodcovské rozsudky a to napriek tomu, že predmetom ustanovení je namiesto rozhodcovského rozsudku uvedené rozhodnutie rozhodcovskej komisie. Toto rozhodnutie je úplne iný právny inštitút ako rozsudok rozhodcovského súdu. Ďalej zdôraznili, že žalobca sa svojím návrhom nedomáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia ale len z dôvodu nesprávneho úradného postupu. K ďalšiemu tvrdeniu žalovanej uviedol, že k naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo sa v danom prípade stalo, a keď navyše žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody žalovaný popiera, nie je možné očakávať, že by predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred súdnym konaním prinieslo požadovaný efekt v podobe úhrady požadovanej náhrady. Teda tvrdenie o predčasnom podaní žaloby v spojení s popretím uplatneného nároku zo strany žalovaného je čisto špekulatívne, teda žalobca popiera, aby akokoľvek maril predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Navyše ak žalovaná nevyňala žiadnu snahu na to, aby nárok mohol byť predbežne prejednaný trvajúc na formalitách s úmyslom nikdy nároky poškodeného neuspokojiť a to pri akejkoľvek dôkaznej situácii. Prípadná obrana okresného súdu spočívajúca vo vysokej pracovnej zaťažovanosti zákonného sudcu a o vysokom počte spisov je

neakceptovateľná. Okrem toho žalobca poukázal na zavedenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, podľa ktorej sa otázka existencie zbytočných prieťahov v konaní skúma s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu berúc do úvahy: 1. právnu a faktickú zložitosť veci, 2. správanie sťažovateľov, 3. spôsob, akým konaním postupoval okresný súd. Žalobca tvrdí, že po zohľadnení rozhodujúcich okolností daného prípadu je potrebné dospieť k záveru, že doterajším postupom exekučného súdu v exekučnom konaní došlo k zbytočným prieťahom. K otázke preukázania majetkovej škody uviedol, že vznik tejto žalobca preukázal označením dôkazov poukazujúcich na nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na majetok a aktivity žalobcu žiaden vplyv s tým, že nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov žalobcu a v administratívnych postupoch, čo v hraničných prípadoch znamenalo nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác, dôsledkom čoho je zníženie majetku na strane žalobcu. Žalobca sa v tomto konaní nedomáha náhrady majetkovej škody, ktorá by predstavovala znížený výťažok exekúcie, ale uplatňuje si náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu s tým, že ide o náklady, ktoré žalobca musel vynaložiť na zamestnancov, papier, tlač, poštovné, elektronické služby a podobne v záujme toho, aby docielil postup v exekučnom konaní. Aby však boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o výške nároku, žalobca na preukázanie výšky škody zadal spracovanie znaleckého posudku Znaleckému ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave a žiadal, aby súd vykonal tento dôkaz ako dôkaz zásadného významu. Pokiaľ sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá nemajetková ujmy spočíva v strate povesti podniku, v neistote v plánovaní rozhodnutí, ktoré je možné prijať, s ťažkosťami spôsobenými v samotnej správe podniku, a aj keď v menšej miere, úzkosti a nepríjemnosti, ktorým sú vystavení členovia riadiacich orgánov spoločnosti. Navyiac uviedli, že nesprávny úradný postup žalobca vidí aj v porušení práva EÚ zo strany exekučného súdu, keďže rozhodoval s použitím princípu ex offa bez vypočutia strán (účastníkov exekučného konania) a teda v rozpore s právom EÚ. Súd v exekučnom konaní vôbec neupozornil povinného (spotrebiteľa) na skutočnosť, že hodlá posúdiť podmienku ako neprijateľnú (rozhodcovskú doložku) a nevyzval ho na podanie vyjadrenia k tejto skutočnosti a o úmysle povinného potom súd logicky neupovedomil a ani nemohol upovedomiť oprávneného a neumožnil mu vyjadriť sa s cieľom ovplyvniť výsledok konania. V závere svojho písomného stanoviska uviedol, že podľa jeho názoru je zrejmé, že súd konal v rozpore s právom EÚ, uskutočnil teda nesprávny úradný postup, ak vylúčil možnosť aplikovateľnosti možnej neprijateľnej podmienky bez toho, aby upozornil spotrebiteľa a počkal na to, či spotrebiteľ dá najavo, že zamýšľa uplatniť jej neprijateľnosť, ako aj bez toho, aby o svojom zámere a zámere spotrebiteľa v rámci kontradiktórnosti a zásady rovnosti zbraní informoval oprávneného a umožnil mu vyjadriť sa s cieľom ovplyvniť výsledok konania. Ochrana spotrebiteľa nie je a nemôže byť akceptovateľným ospravedlnením pre porušovanie práv účastníkov exekučného konania, a preto zotrvali na nárokoch vyjadrených prostredníctvom žalobného petitu a žiadali súd, aby podľa tohto rozhodol.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, listinnými dôkazmi a to vyjadrením žalovanej zo dňa 24.01.2013, vrátane prílohami na čl. 23-32, vyjadrením žalobcu zo dňa 12.03.2013, z 02.09.2013, znaleckým posudkom č.1/2013 predložený žalobcom, vyjadrením žalobcu zo dňa 13.11.2013, zo dňa 19.06.2014, vyjadrením žalovanej zo dňa 19.06.2014, zo dňa 07.07.2014, vyjadrením žalobcu zo dňa 10.07.2014, zo dňa 26.02.2014, znaleckým posudkom č. 1/2014 predložený žalobcom, vyjadrením žalovanej zo dňa 25.09.2014, zo dňa 06.10.2014, ospravedlnením žalobcu zo dňa 14.10.2014, úradným záznamom na čl. 114, obsahom spisov OS Stará Ľubovňa 3Er/216/2009, 3Er/266/2009, 7Er/546/2009, 5Er/388/2010, 7Er/806/2009, 3Er/331/2010 a vykonaným dokazovaním súd zistil tento skutočný stav veci:

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 3Er/216/2009 vedeného proti povinnému M. Č.P. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 25.09.2009. Dňa 03.11.2009 bol oprávnený vyzývaný na predloženie zmluvy o úvere. Dňa 13.11.2009 oprávnený sám požiadal exekučný súd o predĺženie lehoty na zaslanie zmluvy o 60dní. Listom zo dňa 16.11.2009 súd jeho žiadosti vyhovel. Oprávnený zmluvy v lehote nezaslal, následne bol súdom urgovaný. Zaslal ich dňa 25.01.2010. Následne uznesením zo dňa 17.02.2010 bola exekúcia čiastočne čo do istiny 160,66 eur a úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 272,20 eur od 24.12.2008 do zaplatenia zastavená. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.07.2010 v spojení s uznesením KS Prešov. Následne bolo exekučne konanie uznesením zo dňa 29.07.2010 zastavené v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.08.2010 v spojení s uznesením KS Prešov. Odvolacie konanie bolo uznesením KS Prešov zo dňa 30.03.2011 zastavené pre späťvzatie odvolania.

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 3Er/266/2009 vedeného proti povinnému Z. K.Č. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 04.11.2009. Dňa 26.11.2009 bol oprávnený vyzývaný na predloženie zmluvy o úvere. Zmluvy oprávnený nezaslal. Súd dňa 14.01.2010 zaslal oprávnenému urgenciu o predĺženie lehoty na zaslanie zmluvy. Zmluvu zaslal dňa 02.02.2010. Následne uznesením zo dňa 19.02.2010 bola exekúcia čiastočne čo do istiny 634,67 eur a úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 1.298,52 eur od 27.03.2009 do zaplatenia zastavená. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.07.2010 v spojení s uznesením KS Prešov. Následne bolo exekučne konanie uznesením zo dňa 26.07.2010 zastavené v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.02.2011 v spojení s uznesením KS Prešov.

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 7Er/546/2009 vedeného proti povinnému G. K.X. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 25.09.2009. Dňa 25.01.2010 bol oprávnený vyzývaný na predloženie zmluvy o úvere. Zaslal ich dňa 15.02.2010. Následne bolo exekučne konanie uznesením zo dňa 14.03.2011 zastavené v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.04.2011. Pred rozhodnutím súdu bolo do spisu zaslané nejaké odvolanie a následne späťvzatie odvolania.

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 5Er/388/2010 vedeného proti povinnému P. J. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 07.10.2010. Uznesením zo dňa 28.10.2010 bola exekúcia čiastočne čo do istiny 443,47 eur a úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 844,42 eur od 19.05.2009 do zaplatenia zastavená. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.11.2010 v spojení s uznesením KS Prešov. Následne bola uznesením zo dňa 27.06.2011 čiastočne zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2011. Uznesením zo dňa 16.04.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá celkom. Uznesenie v spojení s uznesením KS nadobudlo právoplatnosť dňa 18.10.2012. Vo veci bolo podané zo strany oprávneného dovolanie, ktoré bolo uznesením NS SR zo dňa 03.07.2013 odmietnuté.

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 7Er/806/2009 vedeného proti povinnému J. Č.P. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 28.12.2009. Dňa 25.01.2010 bol oprávnený vyzývaný na predloženie zmluvy o úvere. Zaslal ju dňa 15.02.2010. Následne uznesením zo dňa 17.02.2010 bola exekúcia čiastočne čo do istiny 321,32 eur a úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zastavená. Uznesenie bolo uznesením KS v Prešove zrušené. Následne bolo exekučne konanie uznesením zo dňa 10.01.2011 zastavené v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.02.2011. Odvolanie zo strany oprávneného nebolo podané.

Z exekučného spisu Okresného súdu Stará Ľubovňa spisovej značky 3Er/331/2010 vedeného proti povinnému Y. F. bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 13.08.2010. Uznesením zo dňa 13.10.2010 bola exekúcia čiastočne čo do istiny 1.779,19 eur a úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 5.860,14 eur od 30.10.2009 do zaplatenia a v časti trov zastavená. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.10.2011 v spojení s uznesením KS Prešov. Následne bola žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 30.05.2012 zamietnutá. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.01.2013 v spojení s uznesením KS Prešov.

Žalobca zaslal súdu znalecký posudok vypracovaný doc. H.. R.. J. Y., R.. číslo 1/2013 zo dňa 24. 06. 2013 vo veci rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie, kde znalec uvádza, že jednotlivé pramene EÚ a súvisiace nezáväzné pramene práva EÚ, ktoré obsahujú alebo odkazujú na ustanovenia o rozhodcovskom konaní v tzv. spotrebiteľských sporoch vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie k 01. 07. 2013 neobsahujú výslovný zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, tzn. právo EÚ všeobecne a bez splnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským v rozhodcovskom konaní.

Súd pojednával v neprítomnosti oboch účastníkov konania napriek tomu, že právny zástupca žalobcu sa pre kolíziu s iným pojednávaním ospravedlnil svoju neúčasť a žiadal pojednávanie z tohto dôvodu odročiť.

Ustanovenie § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu a to je riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom o takúto absenciu ide vtedy, keď buď účastník konania o odročenie pojednávania nepožiada alebo o odročenie pojednávania síce požiada, avšak nepreukáže existenciu dôvodu na odročenie pojednávania.

V zmysle ustanovenia § 119 Občianskeho súdneho poriadku súd môže pojednávanie odročiť iba z vážnych dôvodov, ktoré je povinný dotknutý účastník, resp. jeho právny zástupca oznámiť súdu bez zbytočného odkladu a samotná žiadosť musí obsahovať jednak dôvod, pre ktorý navrhuje pojednávanie odročiť, deň, kedy sa o tomto dôvode dozvedel a oznámi adresu, na ktorú bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Nepochybne bolo v predmetnej veci preukázané, že právny zástupca žalobcu vzal na vedomie termín pojednávania (15.10.2014) dňa 14.07.2014 na pojednávaní kde boli osobne prítomný, termín ďalšieho pojednávania mu vyhovoval, bol určený s dostatočným predstihom. Žalobca bol písomne predvolaný. Žiadosť právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania bola súdu doručená veľmi krátko pred termínom pojednávania t. j. 14.10.2014 o 7.20 hod. hoci termín pojednávania vzal na vedomie dňa 14.07.2014. Ako dôvod ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní a žiadosti o odročenie pojednávania uviedli, že v určenom čase boli vytýčené pojednávania v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. (zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o.) voči žalovanej: Slovenská republika vedenej pred Okresným súdom Topoľčany senát 5C,6C od 8.15 do 10.45 hod. a pred Okresným súdom Senica 6C, od 8.30 do 10... hod.. Ďalej uviedli, že klient prítom trvá na účasti splnomocneného advokáta, vylučuje substitúciu a súčasne žiadajú súd, aby sa nekonalo v ich neprítomnosti.

Súd z obsahu spisu zistil, že na pojednávaní v danej právnej veci 11C/357/2012 dňa 14.07.2014 bol prítomný na strane žalobcu, za jeho právneho zástupcu a to jeho substitút advokát JUDr. Jaroslav Fridrich na základe substitučnej plnej moci zo dňa 11.07.2014 (čl. 64).

Súd mal za to, že vyššie uvedenou predmetnou žiadosťou o odročenie pojednávania žalobca, jeho právny zástupca nepreukázal existenciu dôležitého dôvodu v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže v predmetnej žiadosti ani bližšie nešpecifikoval kolíziu termínov pojednávania, s ktorým pojednávaním pred Okresným súdom v Dunajskej Strede ide. Okrem iného nemožno prehliadnúť, že dôležitý dôvod brániaci účastníkovi pojednávania sa zúčastniť, musí sa vyznačovať znakom nepredvídateľnosti, závažnosti a ospravedlniteľnosti.

Navyše podľa názoru súdu tieto dôvody pre odročenie pojednávania uvedené právnym zástupcom žalobcu v žiadosti o odročenie pojednávania nespĺňajú zákonné predpoklady, pričom právny zástupca vo svojej žiadosti o odročenie uvádzal zavádzajúce a nepravdivé skutočnosti.

Totíž tunajším súdom tesne pred začatím pojednávania v tejto veci bolo zistené, že zástupca žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní vedenom pred Okresným súdom v Topoľčany. Pojednávanie sa na OS Topoľčany sa nezúčastnil. Svoju neúčasť tam ospravedlnil z dôvodu kolízie s pojednávaniami pred inými súdmi. Predvolanie si na tamojšom súde prevzal neskôr ako vzal na vedomie termín pojednávania vo veci 11C/357/2012.

Súd poukazuje ďalej, že na jednej strane právny zástupca uvádzal, že jeho klient vylučuje substitúciu no na druhej strane na pojednávaní v danej právnej veci na tunajšom súde 11C/357/2012 dňa 14.07.2014 bol prítomný substitút právneho zástupcu.

Teda právny zástupca žalobcu vo všetkých dôvodoch, ktoré uviedol vo svojej žiadosti o odročenie pojednávania súd zavádzal nepravdivými tvrdeniami ako to zistil súd.

Kolízia pojednávania na strane žalobcom zvoleného zástupcu nie je relevantná z dôvodu tak ako to už uviedol Ústavný súd SR v náleze z 13. 01. 1999 pod sp. zn. IÚS68/1998, že o tejto kolízii v tom istom termíne na rozdielnych súdoch sa právny zástupca žalobcu dozvedel v dostatočnom časovom predstihu a nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie pojednávania, ale

môže toto pojednávanie odročiť iba z dôležitého dôvodu. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že existencia kolidujúcich pojednávanií na strane zvoleného zástupcu žalobcu, ktorú okrem iného ani dostatočne nešpecifikoval, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Je nesporné, že žalobca na súdoch Slovenskej republiky podal veľké množstvo žalôb, v ktorých splnomocnil na zastupovanie toho istého právneho zástupcu a je teda na ňom, aby personálne zabezpečil zastupovanie svojho klienta na jednotlivých pojednávaniach, pretože vzhľadom na množstvo podaní môže aj v budúcnosti vzniknúť situácia, že vzniknú kolízie v jednotlivých pojednávaniach a potom by súd mohol byť vo svojej rozhodovacej činnosti paralyzovaný. Žalobca napriek tomu, že inicioval niekoľko tisíc sporov v obdobných súdnych konaniach, sa týchto nezúčastňuje a podľa vedomostí súdu opakovane podáva žiadosti o odročenie pojednávanií. Len na tunajšom súde sa doposiaľ nezúčastnil viacero z nariadených pojednávanií v rôznych senátoch tunajšieho súdu, ale opakovane podáva žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu kolízií termínov pojednávanií na iných súdoch.

Podľa názoru súdu žalobca takýmto postupom nesleduje čo najrýchlejšie ukončenie sporu, ale vytváranie prieťahov v konaní napriek tomu, že v uvedených súdnych sporoch sa domáha nároku na náhradu škody práve pre prieťahy vyvolané exekučnými súdmi. Okrem iného dáva do pozornosti, že v obdobných veciach prebiehali súdne pojednávania aj na ďalších súdoch Slovenskej republiky

Okrem toho mal súd za to, že k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu postačilo oboznámiť sa s právnym názorom oboch zúčastnených strán a so spismi, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

V § 4 ods. 1 písm. a bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa uvádza, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

V zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

V ustanovení § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa uvádza, že zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

V zmysle § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Z ustanovenia § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

V zmysle § 41 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.5.2010, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, 4e)
- b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, 4ea)
- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,
- e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených,
- f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste,
- g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi,
- h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon,
- j) dokladov vydaných podľa právneho predpisu platného v inom členskom štáte Európskej únie, ak ide o vymáhanie pohľadávky podľa osobitného predpisu.4eaa)

V § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. sa uvádza, že ak záväzok v notárskej zápisnici podľa odseku 2 písm. c) vznikol z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov, môže sa exekúcia týkať iba sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania. Inak sa záväzok v notárskej zápisnici nemôže týkať zmluvných pokút.

Z § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. vyplýva, že exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V zmysle § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V ustanovení § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. sa uvádza, že ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z., odseky 1 až 3 sa nepoužijú v konaní o výkon rozhodnutia, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné trovy súdneho konania.

V zmysle § 44 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z., ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z., poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje označenie

- a) súdu, ktorý poveruje exekútora vykonaním exekúcie,
- b) exekútora, ktorý je poverený vykonaním exekúcie,
- c) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- d) oprávneného a povinného,
- e) vymáhaného nároku,
- f) prípadne potvrdenie o vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu.

V zmysle § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z., ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.

V ustanovení § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. sa uvádza, že oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Z ustanovenia § 44 ods. 9 zák. č. 233/1995 Z. z. vyplýva, že súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 41 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.6.2010, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

V zmysle § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, 4e)
- b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, 4ea)
- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,
- e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených,
- f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste,
- g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi,
- h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia, a vo veciach verejného zdravotného poistenia,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon,
- j) dokladov vydaných podľa právneho predpisu platného v inom členskom štáte Európskej únie, ak ide o vymáhanie pohľadávky podľa osobitného predpisu.4eaa)

Podľa § 41 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z., ak záväzok v notárskej zápisnici podľa odseku 2 písm. c) vznikol z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov, môže sa exekúcia týkať iba sumy predstavujúcej poskytnuté peňažné prostriedky a úrokov z omeškania. Inak sa záväzok v notárskej zápisnici nemôže týkať zmluvných pokút.

Z § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. vyplýva, že exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V zmysle § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z., súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V ustanovení § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z. sa uvádza, že ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z., odseky 1 až 3 sa nepoužijú v konaní o výkon rozhodnutia, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné trovy súdneho konania.

V zmysle § 44 ods. 5 zák. č. 233/1995 Z. z., ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodnutia, súd doručí návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie nepodá návrh na samostatné uznanie cudzieho rozhodnutia, súd poverí exekútora, ak sú splnené podmienky podľa odseku 2, aby vykonal exekúciu.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z., poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje označenie

- a) súdu, ktorý poveruje exekútora vykonaním exekúcie,
- b) exekútora, ktorý je poverený vykonaním exekúcie,
- c) exekučného titulu a orgánu, ktorý ho vydal,
- d) oprávneného a povinného,
- e) vymáhaného nároku,
- f) prípadne potvrdenie o vykonateľnosti cudzieho exekučného titulu.

V zmysle § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z. z., ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom, poverenie na vykonanie exekúcie obsahuje okrem náležitostí podľa odseku 6 aj výšku preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov podľa § 197 ods. 3.

V ustanovení § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. sa uvádza, že oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Z ustanovenia § 44 ods. 9 zák. č. 233/1995 Z. z. vyplýva, že súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v prejednávanej veci ako aj v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote vrátane skutočností, že exekučný súd preskúmal žiadosť o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, v danom prípade rozsudky rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok.

Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 01. 06. 2011 a po tomto dátume, teda či pod slovné spojenie rozhodnutia v rozhodcovských komisiách a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom súd uvádza, že v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvedenú lehotu 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za mimoriadne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V súvislosti so vstupom do Európskej únie sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť spotrebiteľom zvýšenú ochranu vzhľadom na ich postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, pričom v ustanovení § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka bolo zakotvené, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, teda v akomkoľvek štádiu exekučného konania je oprávnený exekučný súd skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaví s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v uznesení zo dňa 09. 12. 2010 pod sp. zn. IIÚS545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vydanie exekúcie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku. K zhodnému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29. 03. 2011 pod sp. zn. 5Cdo291/2010, v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko ide o exekučný titul s určitými špecifikami. Na rozdiel od iných exekučných titulov zákon oprávňuje súdy, aby v konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku vedenom či už podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo Exekučného poriadku toto konanie zastavili na návrh, ale aj bez návrhu, ak rozhodcovské konanie nemalo vôbec prebehnúť, pretože predmetom sporu bola vec, ktorá nemôže byť podľa § 1 predmetom rozhodcovského konania alebo predmetom sporu bola vec už rozhodnutá. Tiež vtedy, keď rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom alebo je v rozpore s dobrými mravmi alebo nim bolo prisúdené plnenie nemožné, pričom nie je podstatné, že nebola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

Súd v danej veci poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu pod sp. zn. IVÚS606/2012 zo dňa 14. 12. 2012, v ktorej sa zaoberal sťažnosťou žalobcu v obdobnej veci ako vo vzťahu k namietanému porušeniu postupu Okresného súdu v Prešove a to porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov pred Okresným súdom v Rimavskej Sobote pod sp. zn. 15Er 684/2011. Podľa zistení Ústavného súdu bola Okresnému súdu dňa 15. 08. 2011 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, na vykonanie exekúcie, kedy 16. 04. 2012 súd vyzval žalobcu na predloženie rozhodcovskej zmluvy, ktorá bola predložená 04. 05. 2012 a uznesením zo dňa 05. 10. 2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zistenia poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nie je každý

prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy.

Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prieťahy zbytočné v zmysle ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy (napr. nález Ústavného súdu IÚS63/00).

Ústavný súd poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase už 15-dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c), a), d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Dôvodom tejto výnimky je nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomnosti, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. V čase rozhodovania pred Ústavným súdom bolo už o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté a doba rozhodovania o tejto žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenia poverení na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažovala všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je možné považovať za ústavne akceptovateľné. Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť sťažovateľky - žalobcu odmietnutá ako neopodstatnená.

V predmetnom konaní a v spojených veciach súd nemal za preukázané nesprávny úradný postup v danom prípade - existenciu prieťahov v konaniach ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nevydaním rozhodnutia v zákonom určenej lehote.

V konaniach registra Er vedených na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod spisovými značkami tak, ako sú uvedené vyššie, ohľadne ktorých boli žalobcom podané žaloby, mal súd za preukázané, že žaloby žalobcu sú neopodstatnené. Súd poukazuje na to, že tak, ako to vyplýva z nálezu Ústavného súdu SR a neskôr zavedenej novely do exekučného poriadku od 01. 06. 2010 bola nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou na vykonanie exekúcie, napr. rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky.

V uvedených veciach exekučný súd konal sústredene bez prieťahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedala skutočnosti. Okrem toho súd považuje za potrebné ešte podotknúť, že konajúci exekučný súd za účelom posúdenia materiálnej a formálnej vykonateľnosti rozhodcovského súdu vyzýval žalobcu ako osobu oprávnenú exekučného titulu na preukázanie dôvodnosti nárokov priznaných v rozhodcovských konaniach v zrejmom rozpore so spotrebiteľským právom, na ktoré nereagoval. Súd komplexne posudzoval uplatnený nárok o čom svedčia vydané rozhodnutia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie, ako aj o čiastočnom vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení.

V uvedených veciach bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladmi pre jej vykonanie nezavazujú povinných na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené alebo ide o plnenie odporujúce dobrým mravom. Ak rozhodcovský rozsudok týmto zákonným ustanoveniam odporuje, uvedené nedostatky predstavujú hmotnoprávnu prekážku na vykonanie exekúcie na jeho základe. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá vzhľadom na skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby bolo možné v daných veciach vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V takýchto prípadoch predsa žalobca nemôže vyčítať nečinnosť exekučného súdu za súčasného

preukázania, že tento v postavení oprávneného neposkytol konajúcemu súdu nevyhnutnú súčinnosť v stanovených súdom určených lehotách, ale naopak výzvy súdu odignoroval.

Súčasne súd uvádza, že ohľadom žalobcom tvrdených prietáhov v predmetných veciach neboli vedené žiadne disciplinárne konania a neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní a ani nerozhodoval Ústavný súd, či Európsky súd pre ľudské práva.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2003 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietáhoch možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorom bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov by len takéto podklady boli podľa názoru súdu relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov.

Zároveň mal súd za preukázané, že bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetných exekučných konaniach skúmal, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva.

Najvyšší súd SR pod sp. zn. 6Cdo135/2012 zo dňa 5.12.2012, 5Cdo375/2012 ako aj Ústavný súd ČR pod sp. zn. 3ÚS 562/2012 zo dňa 24.10.2013 zaujali stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Uvedené rozhodnutia v odôvodnení poukázali už na uznesenie NS SR zo dňa 13.10.2011 pod sp. zn. 3Cdo146/2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že vychádza z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom. Teda či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia základných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul bol alebo nebol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky a takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia.

Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle ust. § 42 ods. 2 Ex. poriadku okrem iného zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzatvorená platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok akoby právny úkon uzavretý nikdy nebol. Z toho dôvodu dovolací súd vyvodil záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku ak má preto dostatok skutkových a právnych

poznatkov, je oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu, t. j. ex offo skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená platne. Ak zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na neplatnej rozhodcovskej zmluve, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že postup exekučného súdu v predmetných exekučných veciach nebol posudzovaním vecnej správnosti rozhodcovského súdu a nesmeroval ani k zrušeniu tohto rozhodnutia, ale iba realizoval svoje oprávnenia vyplývajúce mu z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vzťahu posúdenia, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok je alebo nie je v rozpore so zákonom.

V prípade, ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by tak rozhodnutie majúce charakter tzv. ničotného právneho aktu.

Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu exekučnému súdu nevyplýva oprávnenie rozhodcovskú doložku posúdiť z hľadiska jej platnosti, keďže toto oprávnenie nesporne vyplýva z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, ako to bolo konštatované vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. V danom prípade bol plne opodstatnený a zákonný postup exekučného súdu, ktorý pri podaných žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne.

Záver exekučného súdu, že rozhodcovská doložka v danom prípade núti spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom - žalobcom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto uvedené neplatné zmluvné dojednanie nemohlo založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladom vyššie uvedených exekučných konaní a preto správne exekučný súd postupoval, ak tieto považoval za nevykonateľné.

Nakoľko exekučný súd pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zistil, že exekučné tituly vo forme rozhodcovských rozsudkov predložených žalobcom ako oprávneným boli vydané v rozpore so zákonom dospel k správne záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia v rozsahu, v akom bolo žiadané a žiadosť exekútora zamietol. V predmetných exekučných veciach zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo realizované za situácie, že pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady.

Uvedeným postupom exekučný súd neposudzoval vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu a ani nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia a ani si neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či predložené rozhodcovské rozsudky sú vykonateľným exekučným titulom a či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednávať dané spory. Pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju rozhodcovský súd vyriešil a aj v rámci exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne práve účinky (IVÚS78/2011, uznesenie NS SR 6Cdo105/2011, 5Cdo375/2012, 6Cdo135/2012).

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku patrí k procesným podmienkam konania a ich existencia v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. O prekážku právoplatne rozhodnutej veci ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a ak sa týka rovnakého predmetu a tých istých osôb. Totožný predmet konania je daný vtedy, ak ide o ten istý nárok vymedzený petitom vyplývajúci z rovnakých skutkových tvrdení, za akých už bol pôvodne uplatnený. O totožnosť účastníkov konania ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi, prípadne v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie. Prekážku rozsúdenej veci pre exekučné konanie však netvorí právoplatný rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní a to ani vtedy, ak exekučný súd skúma, či exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku je materiálne vykonateľný. Z povahy rozhodcovského konania, ktoré je v zákonom vymedzených prípadoch alternatívnou možnosťou k súdnemu sporovému konaniu totiž

vyplýva, že jeho výsledkom môže byť titul, splnenia ktorého sa možno domáhať vykonaním exekúcie (uznesenie NS SR z 5.12.2012 pod sp. zn. 6Cdo135/2012).

Aj zo záverov rozhodnutia NS SR z 27.5.2013 pod sp. zn. 3Cdo 227/2012 a rozhodnutia NS SR 6Cdo135/2012 z 5.12.2012 je možné vyvodíť jednoznačný záver, že rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania a preto nim nemôže byť založená prekážka tzv. duplicitnej exekúcie. Ani ničotné rozhodnutie rozhodcovského súdu nevyvoláva žiadne právne účinky a preto nemôže byť prekážkou veci rozhodnutej.

Keďže v danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom postupe exekučného súdu v predmetných exekučných veciach, nepreukázaním, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo neprípustným preskúmaním exekučného titulu vrátane porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vydaním rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia podľa tvrdenia žalobcu zákonom určenej, súd žalobu ako neodôvodnenú zamietol.

S poukazom na nepreukázanie tvrdeného nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v preskúmaní rozhodcovských rozsudkov spôsobom odporujúcim zákonu v spojených veciach pôvodne vedených na Okresnom súde v Starej Ľubovni tak, ako sú tieto uvedené vyššie, ako zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. V zmysle ustanovenie § 17 zákona číslo 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Škodu je potrebné chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia (najmä peňažného). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ je možné). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

Žalobca si ako majetkovú škodu uplatnil istinu s príslušenstvom vo výške, ako to uviedol v petite svojich jednotlivých žalôb s tým, že táto viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

V danom prípade nebolo žalobcom preukázané, aby zo strany súdu došlo jednak k nesprávne úradnému postupu a jednak k vzniku konkrétnej vyčísliteľnej a preukázateľnej majetkovej škode. Žalobca však nielen vo vzťahu k majetkovej škode ale ani vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnej osobe v dôsledku postupu exekučného súdu. Žalobca náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil len s poukazom, že postup súdu má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu, no nijako konkrétne netvrdil a ani dôkazmi nepreukázal, že k takémuto následku aj skutočne došlo.

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná, dospel súd k záveru, že v dôsledku nepreukázania jednak nesprávneho úradného postupu a jednak vzniku škody namietaným nesprávnym úradným postupom nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť.

Na základe uvedeného preto súd žalobu žalobcu ako neodôvodnenú zamietol.

Pre úplnosť súd poukazuje, že ďalšie návrhy na dokazovanie uvedené žalobcom a to výsluch pracovníka spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. dlžníka a znalcov ktorý podávali znalecký posudok a to D.. Z.. Y., R.. Z.. F. J. O., D.. Z.. R. X. R., ktorí oceňovali škodu súd neakceptoval, nakoľko ich považuje za zbytočné, ktoré by predĺžili súdne konanie a pre rozhodnutie vo veci nemôžu mať vplyv, pretože sa netýkajú ozrejmenia podstatných okolností, ktoré sú potrebné pre vyriešenie veci a to nesprávneho úradného postupu alebo

nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, tieto návrhy sa týkajú len okolnosti uzatvorenia zmluvy, prípadne iných ako je uzavretie zmluvy, splácanie úveru a vyčíslenia škody no nie postupu súdu.

Keďže súd ma to že k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu a nezákonnému rozhodnutiu ako jednému z predpokladov vznik zodpovednosti nedošlo, je nadbytočné zisťovať okolnosti určenia výšky škody a ujmy uplatnenej žalobcom.

K tvrdeniu žalobcu, že prípadná nevyožiteľnosť pohľadávky bola dôsledkom nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, súd sa s týmto záverom žalobcu nestotožňuje. Podľa jeho názoru prípadná nevyožiteľnosť pohľadávky nebola dôsledkom nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, ale nečinnosťou žalobcu ktorý v pozícii veriteľa, na strane ktorého neexistovala zákonná prekážka na ich uplatnenie v občianskom súdnom konaní aj s poukazom na vyššie uvedené závery rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorých rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nevytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci si tieto v súdnom konaní neuplatnil.

V predmetných exekučných veciach bolo nesporne preukázané, že s poukazom na dátumy uznesení exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia mal žalobca v postavení veriteľa vytvorený dostatočný časový priestor na včasné uplatnenie si predmetných pohľadávok voči povinným v občianskom súdnom konaní s vylúčením rizika nepriznania nároku uplatneného v súlade s princípmi spotrebiteľského práva pre vznesenú námietku premlčania, prípadne inú hmotnoprávnu námietku majúcu za následok nemožnosť priznania dôvodne uplatneného nároku súdnym rozhodnutím. Podaniu žalôb o plnenie z uzavretých úverových zmlúv žalobcovi nič nebránilo.

V zmysle § 142 ods. 1 OSP účastníkovi ,ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalobca bol v konaní neúspešný a žalovanej, ktorá si trovy konania nevyčísliła, trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.